

[Miljøministeren.]

meget ud af beskæftigelsesproblemet, så vil jeg altså også advare mod ligesom at gøre det til et beskæftigelsesprogram, men at gøre det til noget, som har et mere overordnet mål i sig selv end bare at skaffe beskæftigelse eller bruge det, fordi det i forhold til konjunkturerne altså kan betale sig.

Jeg er også enig i de spørgsmål, som fru Lone Dybkjær rejser, og kan da også spekulere over, sad i hvert tilfælde og spekulerede over, hvad er egentlig genbrug, når man tænker på de nedslidte sporvogne eller de nedslidte maskiner, vi sælger til andre mindre kræsne eller mindre forventede lande, så her kan vi sikkert også få en meget god dialog. Men jeg tror også, som fru Lone Dybkjær ligesom konkluderede, at spørgsmålet om en produktstyring, altså en konstant levering, som jeg var inde på, af genbrugsprodukter, er vigtig, og jeg er også glad for tilsagnet om at være med til at få egnede instrumenter til at klare disse ting.

Hr. Lembourn var glad for, at han så lidt igennem, at jeg egentlig er et meget optimistisk menneske, og det har vel præget også dette, men jeg tror egentlig også, at de embedsmænd, som er hovedarbejderne eller dem, der har stået for det egentlige arbejde, er besjælet af en optimisme og en tro på, at det kan lykkes, og det synes jeg også lover godt.

Hr. Lembourn ville ligesom lægge luft imellem styringen og ville gå den meget liberale vej, og jeg var glad for de eksempler på liberalisme, som hr. Lembourn angav. Jeg er absolut ikke uenig i, at vi skal prøve, om afskrivningsregler, afgiftssystemer, støtteordninger, frivillige aftaler og forhandlinger kan være vejen, og altså prøve at diskutere forskellige muligheder. Jeg er meget enig i det, hr. Lembourn sagde om at gøre dette populært. Det at få befolkningen bag os og med os i dette arbejde, forstå og godtage det, er særdeles afgørende. Jeg synes også, jeg allerede nu kan glæde mig over, at i den tid, der er gået, fra vi fremsatte denne redegørelse og til nu har den haft pressens meget positive interesse; også radio og tv, altså de nyhedsmedier, der har været til rådighed, har været meget positive og har været meget åbne over for at diskutere og tage imod indlæg om de problemer, som redegørelsen har rejst.

Til hr. Maigaard vil jeg sådan set også sige tak og også tak for de indledende, meget positive bemærkninger. Hr. Maigaard var vel stærkest inde i det, men også hr. Kampmann og fru Lone Dybkjær var inde på spørgsmålet om væksten og grænserne for vækst. Det er da givet og rigtigt, at det har noget med dette at gøre, men jeg vil da godt på den anden side advare og sige, at vi da ikke klarer spørgsmålet om vækst eller ikke-vækst bare ved spørgsmålet om genbrug. Det er et led, men der er sikkert mange andre ting, der er afgørende for dette store problem, end lige det begrænsede område, vi her har med at gøre.

Derimod kan jeg naturligvis ikke være så glad for den kritiske gennemgang af de enkelte områder, hvor hr. Maigaard mente, at det var alt for svagt. Jeg tror, at hvis jeg, da jeg fremlagde denne redegørelse, var kommet med nogle færdigsyede meninger, som hr. Maigaard ligesom efterlyste, så var der al mulig grund til at kritisere mig for, at vi havde gjort det på den måde. Det er jo netop lagt åbent op, og der er peget på en lang række ting, hvor vi er startet, ting, hvor vi er længere fremme i undersøgelserne andre steder, og ting, hvor vi gerne vil længere frem. Men altså som sagt: konklusionen har været, at vi skal drage folketinget med ind i denne diskussion, i denne debat, inden vi lægger os fast på, om det skal være den ene eller den anden måde, vi skal nå frem til resultaterne på.

Hr. Maigaard var inde på, at vi kunne bruge 1975, vi kunne måske også bruge 1976 til en debat om disse ting, men så skulle der altså også ske noget. Jeg håber ærlig talt, der kan ske noget, i hvert fald på enkelte punkter, før der er gået denne lange tid, men naturligvis ikke på alle områder, og jeg tror heller ikke, at nogen er indstillet på, at der skal ske noget på alle områder på én gang, men at vi kan tage det etapevis, tage det område for område, for at få gang i det.

Med fru Inger Stilling Pedersen er jeg også meget enig i indledningen om nødvendigheden af at drage kommende slægter ind. Hvor det er muligt at få debatterne ud i skolerne og børnehaverne, og hvor det ellers ligesom pædagogisk kan lade sig gøre at komme ind med disse ting, skal vi prøve at gøre det.

Der har ligesom været en undertone af, at